

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ

Г-Н N. JÄÄSKINEN

представено на 12 декември 2012 година¹

Дела C-201/11 P, C-204/11 P и C-205/11 P

**Union of European Football Associations (UEFA),
Fédération internationale de football association (FIFA)
срещу**

Европейска комисия

„Обжалване — Телевизионно излъчване — Телевизия без граници — Член 3а от Директива 89/552/ЕИО — Директива 97/36/ЕО — Мерки, приети от държава членка във връзка със събития от голямо значение за обществото, които не могат да бъдат предмет на изключителни права за телевизионно излъчване — Решение на Комисията, с което мерките се обявяват за съвместими с правото на Съюза — Контролно правомощие на Комисията — Европейско първенство по футбол на UEFA — Световно първенство по футбол на FIFA — Право на собственост“

1. Предмет на настоящите жалби са спорове, отнасящи се главно до обхвата на проверката, която Европейската комисия следва да извърши във връзка със списъка със събития от голямо значение за обществото на държава членка (наричан по-нататък „националният списък“), който всяка държава членка може да състави съгласно член 3а, параграф 1 от Директива 89/552/ЕИО².

2. Включването на дадено събитие в националния списък има за цел да гарантира на широката общественост възможността за проследяване на тези събития пряко или на запис по безплатна телевизия. В тримесечен срок, считано от уведомяването, изпратено от държава членка, Комисията е длъжна да провери съвместимостта на националния списък с правото на Съюза, както и да ги съобщи на другите държави членки, за да гарантира тяхното взаимно признаване.

3. По дело C-201/11 P Union of European Football Associations (UEFA) иска отмяната на Решение на Общия съд на Европейския съюз от 17 февруари 2011 г. по дело UEFA/Комисия³, с което се потвърждава валидността на Решение 2007/730/ЕО⁴ за одобряване на включването на цялото Европейско първенство по футбол на UEFA (наричано по-нататък „EURO“) в националния списък на Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия.

¹ — Език на оригиналния текст: френски.

² — Директива на Съвета от 3 октомври 1989 година относно координирането на някои разпоредби, формулирани в действащи закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до упражняване на телевизионна дейност (ОВ L 298, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 215), изменена с Директива 97/36/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 юни 1997 г. (ОВ L 202, стр. 60; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 2, стр. 232, наричана по-нататък „изменената Директива 89/552“).

³ — T-55/07, Сборник, стр. II-271.

⁴ — Решение на Комисията от 16 октомври 2007 година относно съответствието със законодателството на Общността на мерки, предприети от Обединеното кралство, съгласно член 3а, параграф 1 от Директива 89/552 (ОВ L 295, стр. 12).

4. По дело C-204/11 P *Fédération internationale de football association (FIFA)* иска отмяната на Решение на Общия съд на Европейския съюз от 17 февруари 2011 г. по дело FIFA/Комисия⁵, с което Общият съд потвърждава валидността на Решение 2007/479/ЕО⁶, с което последната одобрява включването на всички срещи, играни в рамките на Световното първенство на FIFA (наричано по-нататък „Световното първенство“), в националния списък на Кралство Белгия.

5. По дело C-205/11 P FIFA иска отмяната на Решение на Общия съд на Европейския съюз от 17 февруари 2011 г. по дело FIFA/Комисия⁷, с което Общият съд потвърждава валидността на Решение 2007/730, с което последната одобрява включването на цялото Световно първенство в националния списък на Обединеното кралство.

6. Макар сдруженията жалбоподатели да упрекуват Общия съд, че е допуснал множество грешки при прилагане на правото, повдигнатите пред Съда основания обхващат като главно искане два правни въпроса, които заслужават по-задълбочено разглеждане. От една страна, следва да се обсъдят проблемите, свързани с тълкуването на член 3а от изменената Директива 89/552. От друга страна, настоящите жалби налагат анализ на естеството на правното положение на организатора на спортни събития от гледна точка на основните права на Съюза.

7. Накрая следва да се посочи, че националните списъци по смисъла на член 3а от изменената Директива 89/552 са актове, отнасящи се до важни културни и спортни събития, чието значение надхвърля значително явлението футбол. В зависимост от избора на държавите членки те съдържат, в Белгия, по-конкретно финала на музикалния конкурс „Кралица Елизабет“ и шампионата на Белгия по колоездене, а в Обединеното кралство — световната купа по крикет и финалите на турнира по тенис „Уимбълдън“. В рамките на процедурата за проверка на националните списъци, взети заедно, мотивите на решенията на Комисията трябва да се разгледат общо, за да не се стигне до изкуствено разделяне на въпросните актове⁸.

I – Правна уредба

8. Съгласно съображение 18 от Директива 97/36⁹:

„[...] е особено важно държавите членки да са в състояние да предприемат мерки за защита правото на информация и да осигуряват широк достъп на обществеността до телевизионното [излъчване] на събития[, национални или не,] от [голямо значение] за обществото, като Олимпиади, Световно първенство по футбол и Европейско футболно първенство; като имат предвид, че [за] тази цел държавите членки си запазват правото да предприемат мерки, съвместими с правото на Общността, насочени към регулиране упражняването от телевизионните оператори съгласно тяхната компетентност на изключителни права за излъчване на такива събития“.

5 — Т-385/07, Сборник, стр. II-205.

6 — Решение на Комисията от 25 юни 2007 година за съответствието със законодателството на Общността на мерките, предприети от Белгия съгласно член 3а, параграф 1 от Директива 89/552 (ОВ L 180, стр. 24).

7 — Т-68/08, Сборник, стр. II-349.

8 — В това отношение бих искал да отбележа, че консолидираният списък за Кралство Белгия обхваща повече от 20 събития, а този на Обединеното кралство — 19. Макар да признавам, че посочените списъци нямат задължителен характер, бих искал да обърна внимание, че ако се предположи, че всеки от националните списъци обхваща двадесетина събития, Комисията би трябвало да приведе в действие значителни административни ресурси, за да може да разгледа задълбочено съдържанието и мотивите на националните списъци на всички държави членки.

9 — Директива 97/36/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 юни 1997 година за изменение на Директива 89/552/ЕИО на Съвета относно координирането на някои разпоредби от законовите, подзаконовите и административните актове на държавите членки, отнасящи се до упражняването на дейности по телевизионно разпространение (ОВ L 202, стр. 60; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 2, стр. 232, наричана по-нататък „Директива 97/36“).

9. Съгласно член 3а, параграфи 1 и 2 от изменената Директива 89/552:

„1. Всяка държава членка може да вземе мерки съобразно правото на Общността, за да гарантира, че телевизионните оператори, които са под нейна юрисдикция, не излъчват на изключителна основа събития, за които се смята от държавата членка, че са от голямо значение за обществото, по такъв начин, че да лишат значителна част от обществеността в тази държава членка от възможността да проследи тези събития посредством предаване на живо или на запис по безплатна телевизия. [Във връзка с това] съответната държава членка съставя списък от обозначени събития, национални или не, които тя прецени, че са от голямо значение за обществото. Тя трябва да извърши това по ясен и прозрачен начин, в подходящо и реално време. Извършвайки това, съответната държава членка определя също дали тези събития следва да се [излъчват] изцяло или отчасти чрез отразяване на живо, или когато е необходимо или подходящо поради обективни причини от обществен интерес, изцяло или отчасти чрез [излъчване] на запис.

2. Държавите членки незабавно уведомяват Комисията за всички взети мерки, или [за тези,] които следва да бъдат взети съгласно параграф 1. В срок от три месеца от уведомяването [...] Комисията проверява [...] дали тези мерки са съвместими с правото на Общността и ги съобщава на другите държави членки. Тя иска становището на Комитета, създаден съгласно член 23а. Тя незабавно публикува взетите мерки в *Официален вестник на Европейските общности* и поне веднъж годишно [публикува] консолидирания списък на мерките, предприети от държавите членки. [...]“.

II – Производствата пред Общия съд, обжалваните съдебни решения и производството пред Съда

10. С посоченото по-горе Решение по дело UEFA/Комисия (Т-55/08) Общият съд отхвърля всички основания, на които се позовава UEFA срещу Решение 2007/730. С посочените по-горе решения по дела FIFA/Комисия (Т-385/07 и Т-68/08) Общият съд отхвърля всички основания, които FIFA повдига съответно срещу Решения 2007/479 и 2007/730.

11. С жалбата си по дело C-201/11 P, подадена в секретариата на Съда на 27 април 2011 г., UEFA иска от Съда да отмени посоченото по-горе Решение по дело UEFA/Комисия, да отмени частично Решение 2007/730 и да осъди Комисията да заплати съдебните разноски. С жалбите си по дела C-204/11 P и C-205/11 P, подадени в секретариата на Съда на 28 април 2012 г., FIFA иска от Съда да потвърди, що се отнася до допустимостта, посочените по-горе решения по дела FIFA/Комисия (Т-385/07 и Т-68/08), да отмени посочените съдебни решения, доколкото с тях съответно се одобрява включването на срещите от Световното първенство на FIFA, които „не са от първостепенно значение“, в националния списък на Кралство Белгия и в националния списък на Обединеното кралство, да постанови окончателно решение съгласно член 61 от Статута на Съда на Европейския съюз и да осъди Комисията да понесе съдебните разноски на FIFA, направени в първоинстанционното производство и в рамките на настоящите производства по обжалване.

12. UEFA, FIFA, Комисията, правителството на Обединеното кралство и белгийското правителство представят писмени становища и участват в съдебното заседание, проведено на 13 септември 2012 г.

III – Общи бележки за трите жалби

13. Основният правен въпрос, който се поставя във връзка с представените за разглеждане от Съда дела, се отнася до схващането за контролното правомощие, предоставено на Комисията на основание член 3а от изменената Директива 89/552 — схващане, произтичащо от модел на дискреционни правомощия на различните равнища в процеса на вземане на решения съгласно правото на Съюза. Друг общ въпрос и за трите жалби е свързан с твърдяното нарушение на правото на собственост. Предлагам тези аспекти да бъдат изяснени в началото, за да може след това да се разгледат останалите основания на трите жалби.

А – По естеството на контрола на Комисията на основание член 3а от изменената Директива 89/552, както и по тълкуването на обхвата на тази разпоредба

14. В самото начало бих искал да припомня, че директивата е акт, който обвързва по отношение на постигането на даден резултат от държавите членки, до които е адресиран, като оставя на националните власти свобода при избора на формата и средствата за постигане на този резултат. Що се отнася до целта на изменената Директива 89/552, следва да се припомни, че нейната основна цел е да осигури свободното излъчване на телевизионни предавания¹⁰. В този контекст изменената Директива 89/552 не хармонизира напълно правилата относно областите, към които тя се прилага, а формулира минимални предписания за телевизионните програми, излъчвани от и предназначени за приемане в рамките на Съюза¹¹.

15. Следва освен това да се посочи, че изменената Директива 89/552 се основава на принципа контролът да се осъществява от държавата членка, от която се излъчват аудио-визуалните предавания¹². При това положение разпоредбите на член 3а от изменената Директива 89/552 представляват конкретна правна уредба, която предоставя на държавите членки право да съставят национални списъци, и в случаите на трансгранично излъчване предполага осъществяването на контрол върху попадащите под тяхна юрисдикция телевизионни оператори за спазване на достъпа на обществеността на друга държава членка до излъчване на събитията, обозначени като събития от голямо значение за обществото в тази друга държава членка.

16. Съгласно съображение 18 от Директива 97/36 с оглед на защитата на правото на информация и осигуряването на широк достъп на обществеността до телевизионни излъчвания на събития от голямо значение държавите членки разполагат с компетентност, която им позволява да уредят упражняването на изключителните права за излъчване на такива събития.

17. В конкретния случай от член 3а, параграф 1 от изменената Директива 89/552 ясно следва, че единствено самата държава членка е компетентна да състави национален списък, за да гарантира излъчването на посочените събития по безплатна телевизия, като Комисията следва да е уведомена за списъка. Следователно посочената разпоредба урежда съответните задачи на Комисията и на държавите членки в рамките на процедурата за приемане на националните списъци, а именно въпроса за разпределянето на компетентността между тях.

10 — Както Съдът приема за установено в Решение от 9 февруари 1995 г. по дело Leclerc-Siplec (C-412/93, Recueil, стр. I-179, точка 28) и в Решение от 9 юли 1997 г. по дело De Agostini и TV-Shop (C-34/95?C-36/95, Recueil, стр. I-3843, точка 3), основната цел на Директива 89/552, която е приета на основание член 57, параграф 2 от Договора за ЕО (понастоящем след изменението член 47, параграф 2 ЕО) и член 66 от Договора за ЕО (понастоящем след изменението член 55 ЕО), е да осигури свободното излъчване на телевизионни предавания.

11 — Вж. Решение от 5 март 2009 г. по дело UTECA (C-222/07, Сборник, стр. I-1407, точка 19 и цитираната съдебна практика) и Решение от 22 септември 2011 г. по дело Mesopotamia Broadcast (C-244/10 и C-245/10, Сборник, стр. I-8777, точка 34).

12 — Решение по дело Mesopotamia Broadcast, посочено по-горе (точка 35).

18. Така съгласно изменената Директива 89/552 държавите членки разполагат с известна свобода на действие, за да изберат мерките, които смятат, че в контекста на националните културни и социални особености са най-подходящи за постигане на предписания от посочената директива резултат. По-специално член 3а от изменената Директива 89/552 признава на националните органи свобода на преценка при определянето на националния списък, стига тази компетентност да се упражнява в съответствие с посочената по-горе цел на изменената Директива 89/552 при условия, съобразени с определените в нея процесуални изисквания. В съображение 21 от тази директива¹³ са посочени и някои критерии, които следва да се вземат предвид, за да се определи дадено събитие като събитие от голямо значение с цел включването му в националния списък. По-скоро обаче става въпрос за нравствени критерии, които отразяват специфичните особености на традициите и нуждите на населението на съответната държава членка.

19. Според мен от това следва, че контролът, който Комисията е оправомощена да осъществява върху упражняваните от държавата членка дискреционни правомощия при определянето на националните списъци, се ограничава до проверка за наличие на явна грешка в преценката. Ето защо Комисията е длъжна преди всичко да провери процедурата за съставяне на националните списъци с оглед на критериите за прозрачност и яснота. Освен това Комисията е длъжна да следи дерогирането на основни свободи в националните списъци да не бъде с по-широк обхват от допуснатия от законодателя на Съюза при приемането на член 3а от изменената Директива 89/552. Комисията трябва също да осъществява контрол върху националните списъци от гледна точка на общите принципи като забраната за дискриминация, основана на гражданство. За мен обаче е очевидно, че контролът на Комисията трябва да бъде обективен, както и с ограничен обхват.

20. В това отношение бих искал да посоча, че подобен модел, разкриващ се при процес на вземане на решения на няколко равнища, се прилага и в други области от правото на Съюза, като например в областта на държавните помощи, и по-специално на услугата от общ икономически интерес съгласно член 108 ДФЕС. Всъщност обхватът на контрола, който Комисията е оправомощена да осъществява по отношение на националните решения, установяващи услуга от общ икономически интерес, е ограничен до контрол за наличие на явна грешка¹⁴. Може да се посочи по аналогия и екологичното право и разпределянето на компетентността между държавите членки и Комисията в областта на схемата за търговия с квоти за емисии на парникови газове¹⁵.

21. В настоящия случай от подготвителните работи по Директива 97/36 също се установява волята на законодателя на Съюза да предостави на Комисията само контролно правомощие за съответствието на националните списъци, а не право на заместване или на уеднаквяване, което би означавало да ѝ се предостави право сама да определя националния списък въз основа на националните предложения.

22. Така на етапа на помирителния комитет Европейският парламент приема, че некодираният достъп до събитията от голямо значение е първостепенна важност¹⁶. Приетото компромисно разрешение се основава на принципа на защита на интересите на гражданите, като държавите членки могат да съставят националните списъци, които, след като бъдат съобщени на Комисията, се признават взаимно от другите държави, които от своя страна се ангажират да

13 —

„[К]ато имат предвид, че събитията от [голямо] значение за обществото, следва [за целите] на настоящата директива, да отговарят на определени критерии, което ще рече, че [трябва да] се касае за изключителни събития, които са от интерес за широката публика в Европейския съюз или в дадена държава членка или в значителна част от определена държава членка и са организирани предварително от организатор на събития, който е законно [оправомощен] да продава правата, свързани с това събитие.“

14 — Решение на Общия съд от 12 февруари 2008 г. по дело BUPA и др./Комисия (Т-289/03, Сборник, стр. II-81, точка 220).

15 — Решение от 29 март 2012 г. по дело Комисия/Естония (С-505/09 P, точка 49 и сл.).

16 — Документ 1995/0074(COD-10/06/1997). Текст, приет на трето четене.

закрият некодираното и безплатно излъчване на тези събития и „ако е необходимо или подходящо поради обективни причини от обществен интерес“ — излъчването им на запис¹⁷. Всъщност извършваната от Комисията проверка представлява етап, който предхожда установената в член 3а, параграф 3 от изменената Директива 89/552 процедура на взаимно признаване.

23. От друга страна, бих искал да отбележа, че при осъществяването с Директива 2007/65/ЕО¹⁸ осъвременяване на съществуващите норми с цел отчитане на технологичното и търговското развитие на европейския аудио-визуален сектор механизмът за съставяне на национални списъци от държавите членки е запазен без изменение¹⁹.

24. Освен това е важно да се посочи, че член 3а, параграф 2 от изменената Директива 89/552 въвежда възможността евентуално да се определи дали даден вид събития попадат в приложното поле на Директивата чрез установената в член 23а от Директива 97/36 процедура, наречена „комитология“. Създаденият по силата на тази разпоредба контактен комитет дава възможност за организирането на редовни консултации и обмен с всички участници на пазара на телевизионно разпространение.

25. Оттук следва, че в процеса на вземане на решения Комисията изобщо не може да се ограничава до автоматична проверка на националните списъци. Напротив, в границите на дискреционните си правомощия тя е длъжна да спазва по-конкретно принципа на добра администрация, с който е свързано задължението на компетентната институция да проверява внимателно и безпристрастно всички относими обстоятелства в конкретния случай²⁰. Такъв контрол обаче не изключва повтарянето на еднакви формулировки в нейните решения, след като критериите, въз основа на които Комисията проверява наличието на явна грешка в преценката на държавите членки, не се променят.

26. Освен това следва да се припомни обхватът на съдебния контрол, който се осъществява по отношение на решенията на Комисията като разглежданите в главното производство.

27. Всъщност, като се има предвид, че правомощието, с което разполага Комисията за извършване на проверка на националните списъци, е ограничено, контролът, който трябва да осъществява Общият съд във връзка с преценката на Комисията в това отношение, не трябва да надхвърля същите тези граници. Поради това той задължително трябва да остане ограничен и да се сведе до проверка дали Комисията правилно е установила или отхвърлила наличието на явна грешка, допусната от държава членка. Освен това контролът на Общия съд трябва да се отнася до проверка както на спазването от страна на Комисията на процедурните норми и на задължението за мотивиране, така и на точността на възприетите факти по същество и на липсата на явна грешка в преценката и на грешка при прилагане на правото или на злоупотреба с власт²¹.

28. Накрая, що се отнася до въпросите, повдигнати в жалбите, с които е сезиран Съдът по настоящите дела, относно евентуални ограничения на основни свободи в рамките на вътрешния пазар, смятам, че е уместно да припомня няколко общи съображения относно съдържанието на изменената Директива 89/552.

17 — Доклад от 3 юни 1997 г. относно общ проект, одобрен от помирителния комитет, за директива на Европейския парламент и на Съвета за изменение на Директива 89/552/ЕИО на Съвета относно координирането на някои разпоредби, формулирани в действащи закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до упражняване на телевизионна дейност (C4 0203/97-95/0074(COD)).

18 — Директива на Европейския парламент и на Съвета от 11 декември 2007 година за изменение на Директива 89/552 (ОВ L 332, стр. 27).

19 — Вж. член 3й) от Директива 2007/65.

20 — Вж. по-конкретно Решение от 21 ноември 1991 г. по дело Technische Universität München (C-269/90, Recueil, стр. I-5469, точка 14).

21 — Вж. по аналогия Решение по дело BUPA и др./Комисия, посочено по-горе.

29. Най-напред, макар целта на изменената Директива 89/552 е правно да регламентира дейността по телевизионно излъчване във вътрешния пазар, изглежда, че с приемането на разпоредбите на член 3а от посочената директива законодателят на Съюза е искал да съвмести целта за свободното предоставяне на услуги в областта на телевизионното излъчване и целта за защитата на правото на информация в контекста на културното многообразие на държавите членки.

30. Ето защо от общата структура на изменената Директива 89/552 следва, че поради съображения, свързани със свободния достъп на широка общественост до събития от голямо значение за обществото, е допусната възможност за ограничаване, произтичащо от правната уредба на държавите членки, на упражняването на изключителните права за излъчване на такива събития. Всъщност включването на определени събития в националния списък в съответствие с член 3а от изменената Директива 89/552 може да доведе до ограничаване на свободното предоставяне на услуги от телевизионните оператори.

31. В този смисъл е ясно, че ограничението на свободното предоставяне на услуги се разглежда като последица, присъща за предоставеното на държавите членки правомощие да съставят националните списъци. Ето защо следва да се посочи, че това ограничение е предвидено от законодателя на Съюза като необходимо, за да се гарантира достъпът на широката общественост до събития от голямо значение за обществото по смисъла на изменената Директива 89/552. Като такова то трябва да се приеме за обосновано и следователно пропорционално, при условие че държавите членки спазват условията, установени за съставянето на национални списъци, което обстоятелство Комисията следва да провери.

32. Всъщност, тъй като самият законодател е преценил пропорционалността на ограничението като подходящо средство за гарантиране на правото на информация, задачата на Комисията се свежда до това да провери дали при приемането на националните списъци държавите членки са се съобразили с пределите на компетентността си, предвидена в член 3а от изменената Директива 89/552, т.е. освен националната процедура за съставяне на посочените списъци, да провери дали може да се приеме, че обозначените събития са от голямо значение за обществото.

Б— По правото на собственост

33. Вторият съществен аспект на настоящите жалби е свързан с проблемите на правото на собственост в областта на организирането на спортни състезания. Всъщност въпросите за отношенията между спортния сектор и медиите придобиват основно значение, тъй като правата за излъчване вече са първостепенен източник на доходи за професионалния спорт в Европа. В това отношение в настоящия случай UEFA и FIFA посочват в писмените си изложения и в съдебното заседание проблема за нарушаването на правото на собственост. Предвид особения статут на организатора на спортни събития следва да се установи естеството на правото, което те твърдят, че съществува и че е нарушено, за да може след това да се анализират произтичащите от това правни последици.

34. В конкретния случай е безспорно, че като ръководни институции на европейския и на международния футбол UEFA и FIFA са емблематични организации в тази област на спорта. И двете притежават различни права върху интелектуална собственост, осигуряващи им източник на приходи, които те използват за финансирането на големи спортни срещи и за насърчаване на развитието на спорта в дългосрочен план²².

22 — Тази интелектуална собственост се състои главно от регистрирани марки („EURO 2012“, „FIFA WORLD CUP“, „BRAZIL 2014“), от промишлени дизайни и модели, както и от авторски права върху произведения, като по-специално официалния афиш или официалното лого на състезанията.

35. Пред Общия съд обаче UEFA и FIFA се позовават на пропуснатата печалба от притежаваните от тях изключителни права за телевизионно излъчване, поради факта че в резултат на това кръгът на заинтересованите от такава сделка лица бил значително стеснен²³. Пред Съда те твърдят, че такова ограничаване на правото им на собственост е необосновано, поради което решението на Общия съд било опорочено от грешка при прилагане на правото.

36. Най-напред, ако твърдяното нарушение следва да се разглежда във връзка с националното право на съответните две държави членки, бих искал да отбележа, че на посочените по-горе организации не би могло да се предостави никаква защита, свързана с понятието за право на собственост като такова. Всъщност, както потвърждават представителите на правителствата на Обединеното кралство и на Белгия, макар понятието за правото на собственост да обхваща както *jus in re*, така и правата върху интелектуалната собственост, UEFA и FIFA не биха могли да се позоват на тях по отношение на трети лица²⁴. Тълкувани от тази гледна точка, техните твърдения пред Общия съд не биха могли да бъдат приети и следователно основанията, изложени срещу доводите на Общия съд в това отношение, биха били неотносими. По силата на приложимото национално право положението щеше да бъде различно, ако на организаторите на спортни събития беше гарантирано изключително право, свързано с използването с търговска цел на спортни събития. Всъщност това е така в някои държави членки и трети страни²⁵.

37. По-нататък, тъй като в писмените си изложения както UEFA, така и FIFA се позовават на защитата, произтичаща от основните права, следва да се припомни, че съгласно член 17 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) „[в]секи има право да се ползва от собствеността на имуществото, което е придобил законно, да го ползва, да се разпорежда с него и да го завещава. [...] Интелектуалната собственост е защитена“. В обясненията към този член се посочва, че той съответства на член 1 от Допълнителния протокол № 1 към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (наричан по-нататък „Протокол № 1“). Оттук следва, че в съответствие с предвиденото в член 52, параграф 3 от Хартата правото на собственост, защитено с член 17 от същата, има същия смисъл и обхват като дадените му в Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи²⁶.

38. Бих искал да припомня, че член 1 от Протокол № 1 има за цел да предпази индивида от всяко посегателство от страна на държавата, когато се ползва от имуществото си²⁷. В съответствие с практиката на Европейския съд по правата на човека лицето, което твърди, че правото му на собственост е нарушено, е длъжно да докаже наличието на такова право²⁸. Освен това понятието за собственост според Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи няма единно правно значение. Ето защо това понятие трябва да бъде определено в зависимост от практиката на Европейския съд по правата на човека, който приема да го тълкува разширително. В този смисъл понятието за собственост „може да обхваща

23 — Вж. точка 174 от посоченото по-горе Решение по дело UEFA/Комисия и точки 132 и 136 от посоченото по-горе Решение по дело FIFA/Комисия (T-385/07).

24 — В съдебното заседание представителят на Обединеното кралство потвърждава, че организаторът на събития е страна по договор за достъп, в който се урежда кой може да получи достъп до дадено събитие и как последното може да бъде наблюдавано, заснето на филм и т.н. За сметка на това според британското право организаторът на спортно събитие не притежава право на собственост, което да му гарантира изключително право, защитено по отношение на трети лица, що се отнася до използването на събитие с търговска цел. Вж. *Gardiner*, *S. Sports Law*, p. 400 sq.

25 — Като пример следва да се посочи член L.333-1 от френския Спортен кодекс, съгласно който спортните федерации, както и организаторите на спортни прояви, притежават правото да използват с търговска цел спортните прояви или състезания, които организират. Обхватът и съдържанието му обаче не са ясно определени. Вж. *Wise, A., Meyer, B. International Sports Law and Business*. Kluwer 1997, 1811—1830.

26 — Вж. заключението на генералния адвокат Bot по дело *Sky Österreich* (C-283/11, точка 28), висящо пред Съда, което обаче се отнася до различна проблематика, касаеща ограничаването на правата върху интелектуалната собственост.

27 — Вж. Решение на ЕСПЧ по дело *Broniowski c/y Полша*, жалба № 31443/96, точки 143 и 144.

28 — Вж. Решение на ЕСПЧ по дело *Pišťorová c/y Чешка република*, жалба № 73578/01, точка 38.

както „наличната собственост“, така и активите, в това число в някои точно определени случаи и вземанията“²⁹. Следователно според традиционния подход правото на собственост по смисъла на член 1 от Протокол № 1 обхваща *jus in re*, *jus ad personam*, както и правата върху интелектуалната собственост.

39. Важно е да се припомни обаче, че както Съдът приема по съединени дела FAPL и Murphy, спортните срещи, включително футболните срещи, не биха могли да се разглеждат като интелектуални творения и не е възможно тези срещи да бъдат закриляни въз основа на авторското право. Безспорно е освен това, че в областта на интелектуалната собственост правото на Съюза не ги закриля на никакво друго основание³⁰.

40. Така положението на жалбоподателите при действието на Хартата съответства на създаденото от UEFA и FIFA фактическо и правно положение, от една страна, чрез договорни споразумения, сключени по-специално със спортистите, зрителите, спортните клубове, и с телевизионните оператори, и от друга страна, чрез контрол на достъпа до стадионите, въз основа на договорите, сключени с техните собственици, както и чрез контрол върху принадлежащите към тях съоръжения.

41. В това отношение, след като тълкуването на понятието „собственост“ по смисъла на член 1 от Протокол № 1 не зависи от формалните квалификации на вътрешното право и е по-широко³¹, според мен правното положение на UEFA и FIFA би могло да се приравни на притежаване на право на собственост по смисъла на протокол № 1³². Струва ми се, че съществуването на такова правно положение се презумира от член 3а от изменената Директива 89/552, както и от съображение 21 от Директива 97/36³³. Поради това ограничаването на упражняването на правата им от страна на държава представлява засягане на собствеността им от публичната власт³⁴.

42. Следователно, независимо че като приема без колебание съществуването на правото, чието нарушение UEFA и FIFA твърдят, Общият съд не установява правилно естеството на това право, той все пак с основание отхвърля претенциите им, като се позовава на съдебната практика относно ограниченията, които могат да бъдат наложени при упражняването на правото на собственост, както и на правото на свободно упражняване на стопанска дейност съгласно правото на Съюза³⁵.

43. Всъщност предвид видното от изменената Директива 89/552 претегляне на интересите считам, че законодателят на Съюза има основание да поставя предели или ограничения на правото на собственост, на което се позовават UEFA и FIFA, или в името на основните права на трети лица, каквото например е правото на информация, или на основание на обществен интерес. Освен това бих искал да обърна внимание, че признатото в конкретния случай право е твърде различно от основното понятие за право на собственост, което е защитено от законодателна намеса. Впрочем съгласно практиката на Съда, дори когато правата върху интелектуалната собственост са признати, техните притежатели не се ползват с гаранция, която им позволява да изискват възможно най-високото възнаграждение³⁶. Освен това, доколкото

29 — Вж. Решение на ЕСПЧ по дело *Draon c/у Франция*, жалба № 1513/03, точка 65.

30 — Решение на Съда от 4 октомври 2011 г. по дело *Football Association Premier League и др.* (C-403/08 и C-429/08, Сборник, стр. I-9083, точки 98 и 99).

31 — Вж. Решение на ЕСПЧ по дело *Iatridis*, жалба № 31107/96, точка 54.

32 — Става въпрос за случай, подобен на този, за който е прието да се казва право на „goodwill“ и което е признато като „собственост“ по смисъла на Протокол № 1. Вж. Решение на ЕСПЧ по дело *van Marle и др.*, жалба № 8543/79, точки 39 и 41.

33 — Вж. Решение по дело *Football Association Premier League и др.*, посочено по-горе (точка 103).

34 — Вж. по аналогия Решение на ЕСПЧ по дело *Beyeler*, жалба № 33202/96, точка 98 и сл.

35 — Вж. точки 179 и 180 от посоченото по-горе Решение по дело *UEFA/Комисия*, точки 139 и 140 от посоченото по-горе Решение по дело *FIFA/Комисия* (T-385/07); точки 142 и 144 от посоченото по-горе Решение по дело *FIFA/Комисия* (T-68/08).

36 — Вж. Решение по дело *Football Association Premier League и др.*, посочено по-горе (точка 108).

правото, което UEFA и FIFA твърдят, че притежават, не е определено нито в националното право, нито в правото на Съюза, от гледна точка на съществуването му, неговото приложно поле зависи от разпоредбите, определящи границите му, какъвто например е член 3а от изменената Директива 89/552.

44. Ето защо според мен преценката на законодателя на Съюза, извършена в контекста на изменената Директива 89/552, според която изключителното право на организатора на спортно събитие може да бъде ограничено, не представлява пречка за мирното ползване на собствеността или незаконосъобразен контрол върху него по смисъла на протокол № 1³⁷.

45. Поради това основанията, изложени в рамките на настоящите жалби, следва да се разгледат в светлината на тези съображения.

IV – Жалбата по дело C-201/11 P

A – По първото основание по дело C-201/11 P

46. С първата част от първото си основание UEFA упреква Общия съд, че е допуснал грешка при прилагане на правото с оглед на съдържащите се в член 3а, параграфи 1 и 2 от изменената Директива 89/552 условия. UEFA има предвид по-специално точка 94 от посоченото по-горе Решение по дело UEFA/Комисия и според него Общият съд неправилно е приел, че условието за яснота и прозрачност на процедурата няма нито за цел, нито за резултат да принуди националния орган да изложи причините, поради които не е възприел представените му в рамките на процедурата за консултации становища или бележки.

47. В самото начало следва да се отбележи, че споменатата точка 94 от посоченото по-горе Решение по дело UEFA/Комисия се вписва в изложените от Общия съд в предходните точки съображения, с които той се опитва да характеризира организираните на национално равнище процедури за целите на съставянето на национален списък. Така в точки 90 и 91 от посоченото съдебно решение той правилно припомня, че такива процедури трябва да се основават на предварително известни на заинтересованите лица обективни критерии, за да се избегне произволно упражняване на правото на преценка, с което държавите членки разполагат³⁸. Той припомня освен това, че изискването за яснота и прозрачност предполага определяне на компетентния орган и на условията, при които лицата могат да формулират бележките си.

48. Предвид тълкуването на член 3а от изменената Директива 89/552 относно обхвата на правомощието на Комисията, което изложих в точки 14-25 от настоящото заключение, съображенията на Общия съд трябва да се приемат.

49. Важно е също да се отбележи, че без да представя точни и подробни доводи относно грешката, която твърди, че опорочава съображенията на Общия съд, и като цитира само отделна точка от посоченото по-горе Решение по дело UEFA/Комисия, UEFA по същество повтаря критиките срещу Решение 2007/730, вече изложени от него в първоинстанционното производство пред Общия съд, като посочва, че министърът на културата, медиите и спорта на Обединеното кралство отхвърля сходните становища на няколко консултативни групи в рамките на проведената от него процедура. Впрочем UEFA отбелязва, че според него Общият съд трябвало да се произнесе по отношение на националния списък на Обединеното кралство.

37 — В тази хипотеза, тъй като правото като такова остава на спортните организации, които винаги могат да предоставят лицензи или да се въздържат от това, проблемите за „лишаването“ от собственост не се поставят.

38 — Решение от 13 декември 2007 г. по дело United Pan-Europe Communications Belgium и др. (C-250/06, Сборник, стр. I-11135, точка 46).

50. Жалбата обаче трябва точно да посочва пороците на решението на Общия съд, чиято отмяна се иска, както и правните доводи, с които по специфичен начин се подкрепя такова искане. Не отговаря на това изискване основание за обжалване, което, без дори да съдържа доводи, насочени специфично към установяване на грешката, която опорочава обжалваното решение, се ограничава до възпроизвеждане на вече изложени пред Общия съд доводи. Всъщност такова основание в действителност представлява просто искане за преразглеждане на представено пред Общия съд основание, което е извън компетентността на Съда³⁹. Следователно първата част от първото основание трябва да се обяви за недопустима.

51. С втората част от първото основание, в която има две отделни твърдения за нарушение, UEFA изтъква, че Общият съд неправилно потвърждава квалификацията на Европейското първенство като събитие от голямо значение за обществото.

52. На първо място, Общият съд приел, че поради самото посочване на EURO в съображение 18 от Директива 97/36 не се налагало Комисията да изисква от държавите членки специално да мотивират решението си да включат изцяло състезанието в националния списък. От друга страна, Общият съд заместил анализа на Комисията със своя собствен анализ по два въпроса, свързани с квалификацията на EURO в неговата цялост като събитие от голямо значение, а именно, от една страна, квалификацията на EURO като едно-единствено събитие, и от друга — използването на факторите, които Комисията не е взела предвид.

53. Най-напред, що се отнася до оплакването относно тълкуването на съображение 18 от Директива 97/36, следва да се отбележи, че доводите на UEFA се основават на неправилен прочит на посоченото по-горе Решение по дело UEFA/Комисия.

54. Бих искал да обърна внимание, че Общият съд многократно се позовава на съображение 18 от Директива 97/36, като припомня направеното от него тълкуване на споменатото съображение в точки 44-53 от посоченото по-горе Решение по дело UEFA/Комисия. Всъщност, както с основание приема Общият съд, посочването на EURO като пример сред събитията от голямо значение за обществото не би могло само по себе си да доведе до признаване на съвместимост с правото на Съюза на такова включване в националния списък. На по-силно основание посочването на EURO в съображение 18 не означава, че цялото EURO може *във всички случаи* да бъде включено в националния списък, независимо от интереса, който това състезание предизвиква в съответната държава членка. За сметка на това според Общия съд съображение 18 предполага, че когато държавата членка включи срещите от EURO в националния списък, тя не е длъжна да излага в уведомлението си до Комисията специални мотиви относно характера му „на събитие от голямо значение за обществото“.

55. Следователно Общият съд правилно е направил разграничение между, от една страна, необходимостта при включването на EURO *във всеки конкретен случай* да се спазват условията на Директива 97/36, съдържащи се по-специално в съображение 21 от същата, и от друга страна, правната квалификация на EURO *като събитие* от голямо значение за обществото, дадена от самия законодател. Така в точка 120 от посоченото по-горе Решение по дело UEFA/Комисия, оспорвана от UEFA в рамките на настоящото основание, Общият съд с основание стига до извода, че при липсата на конкретни мотиви на държавата членка, обосноваващи техния характер *на събитие* от голямо значение за обществото, включването на срещите от EURO в националния списък не може да се разглежда от Комисията като несъвместимо с правото на Съюза. Следователно първото оплакване от втората част от първото основание трябва да се отхвърли като необосновано.

39 — Решение от 9 юни 2011 г. по дело Evropaiki Dynamiki/ЕЦБ (C-401/09 P, Сборник, стр. I-4911, точки 55 и 61).

56. На второ място, що се отнася до твърдяното заместване на мотивите, UEFA критикува потвърждаването на единния характер на EURO от Общия съд в точка 103 от посоченото по-горе Решение по дело UEFA/Комисия, доколкото за тази цел Общият съд се основал на изцяло нови фактически обстоятелства, които не се съдържали в Решение 2007/730 и били изложени в точки 126-135 от споменатото съдебно решение.

57. Всъщност при отговора на първото основание, повдигнато в първоинстанционното производство, в точка 103 от посоченото по-горе Решение по дело UEFA/Комисия Общият съд приема, че EURO може с основание да се разглежда по-скоро като едно-единствено събитие, а не като сбор от отделни събития, които се разделят на срещи, представляващи различна степен на интерес. По-нататък, в точки 126-135 от споменатото решение, като отговаря на третото основание, повдигнато в първоинстанционното производство, и за да отхвърли довода, че Комисията допуснала грешка при прилагане на правото, като не оспорила единния характер на EURO, Общият съд се основава на резултатите от проучванията, поръчани от UEFA.

58. В това отношение бих искал да припомня, че от член 256 ДФЕС и член 58, първа алинея от Статута на Съда следва, че единствено Общият съд е компетентен, от една страна, да установява фактите, освен в случаите, когато неточността на фактическите му констатации следва от представените пред него материали по делото, и от друга страна, да преценява тези факти. Когато Общият съд е установил или преценил фактите, на основание член 256 ДФЕС Съдът е компетентен да упражнява контрол върху правната квалификация на тези факти и правните последици, които Общият съд е извел от тях⁴⁰.

59. Съдът е уточнил също, че освен в случай на изопачаване на представените пред Общия съд доказателства, преценката на фактите не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Съда⁴¹.

60. В конкретния случай обаче следва да се посочи, че с доводите си относно, от една страна, липсата на единен характер на EURO, и от друга страна, анализите на интереса, който предизвикват определени видове срещи в Обединеното кралство, UEFA иска от Съда да провери извършените от Общия съд фактически преценки.

61. В това отношение бих искал да отбележа, както правилно приема Общият съд в точка 103 от решението си, че изменената Директива 89/552 не взема отношение по въпроса дали EURO има единен характер. Впрочем проверката на характера на спортно събитие, основана на различни видове прояви, е фактически въпрос. Тъй като UEFA не доказва никакво изопачаване на разгледаните от Общия съд фактически обстоятелства, следва да се приеме, че втората част от първото основание е явно недопустима.

62. При това положение първото основание, изложено от UEFA в подкрепа на неговата жалба, не може да бъде прието и поради това трябва да се отхвърли в неговата цялост.

Б– По второто основание по дело C-201/11 P

63. С второто си основание, което е разделено на две части, UEFA упреква Общия съд, че е допуснал грешка при прилагане на правото с оглед на разпоредбите относно конкуренцията.

40 — Вж. Решение от 19 юли 2012 г. по дело Alliance One International и Standard Commercial Tobacco/Комисия (C-628/10 P и C-14/11 P, точка 84 и цитираната съдебна практика).

41 — Решение по дело Alliance One International и Standard Commercial Tobacco/Комисия, посочено по-горе (точка 85 и цитираната съдебна практика).

64. С първата част UEFA твърди, че Общият съд нарушил член 106, параграф 1 ДФЕС. Първо, Общият съд допуснал грешка, като не разгледал предварителния въпрос дали тази разпоредба се прилага в настоящия случай. По-нататък, Общият съд неправилно стигнал до извода, че приетите от Обединеното кралство мерки не били равностойни на предоставяне на специални права на телевизионните оператори на безплатни телевизионни канали. Общият съд придал твърде голямо значение на факта, че на теория законодателството на Обединеното кралство забранява изключителните права за излъчване за всеки телевизионен оператор, независимо дали е оператор на безплатен или платен телевизионен канал. Накрая, анализът на Общия съд показвал неправилно тълкуване на понятието „специални права“ по смисъла на член 106, параграф 1 ДФЕС, което имало два аспекта, а именно че правото трябва да бъде предоставено с акт на държавата членка и предприятието, което се ползва с това право, трябва да се намира в привилегировано положение спрямо своите конкуренти.

65. В това отношение на първо място следва да се посочи, че проблемите, свързани с член 106 ДФЕС, са анализирани от Общия съд при прегледа на четвъртото основание, изложено в първоинстанционното производство, в отговор на оплакването относно специалните права, които се твърди, че са предоставени на BBC и ITV. След като правилно припомня в точки 166⁴² и 168 от посоченото по-горе Решение по дело UEFA/Комисия съдебната практика, приложима в областта на специалните и изключителните права⁴², Общият съд се е опитал да докаже, че разглежданото законодателство на Обединеното кралство не притежава характерните особености, които могат да доведат до приложимостта на член 106 ДФЕС. В точка 170 от същото решение Общият съд приема по-специално че „съгласно законодателството на Обединеното кралство изключителните права се забраняват за всеки телевизионен оператор не само на етапа на излъчването, но и при сключването на договорите за излъчване, поради което никой телевизионен оператор под юрисдикцията на тази държава членка не може валидно да сключи договор за излъчване на включено в нейния списък събитие“. По-нататък, в точка 171 от споменатото решение Общият съд стига до извода, че „обстоятелството, че в крайна сметка само някои телевизионни оператори [...] като BBC и ITV ще излъчват Европейското първенство в Обединеното кралство, тъй като техните конкуренти се интересуват само от излъчване на изключителна основа [...], не е равностойно на предоставяне на специални или изключителни права“.

66. Следователно, що се отнася до оплакването, свързано с липсата на анализ относно приложимостта на член 106 ДФЕС, твърденията на UEFA следва да се отхвърлят като неотносими.

67. На второ място, важно е да се припомни, че когато се произнася по жалба, подадена срещу решение на Общия съд, компетентността на Съда се ограничава до правните въпроси. При изброяването на основанията, на които може да бъде направено позоваване в това отношение, в член 58, първа алинея от Статута на Съда се уточнява, че нарушението на правото на Съюза от страна на Общия съд е основание за обжалване⁴³.

68. В конкретния случай нормата, на чието нарушение се позовава UEFA, наистина е част от правото на Съюза. Твърдяното нарушение обаче се основава на предполагаема грешка при тълкуването на национална правна норма от Общия съд.

69. Що се отнася до извършваната в производството по обжалване проверка на направените от Общия съд констатации относно националното законодателство, Съдът вече е приел, че е компетентен да установи, на първо място, дали евентуално е налице изопачаване на текста на съответните национални разпоредби, по-нататък, дали Общият съд не е направил констатации,

42 — Вж. съдебната практика, посочена в точки 166⁴² и 168 от обжалваното съдебно решение.

43 — Решение от 5 юли 2011 г. по дело Edwin/CXВП (C-263/09 P, Сборник, стр. I-5853).

които явно противоречат на тяхното съдържание, и накрая, дали при разглеждането на съвкупността от доказателства Общият съд не е придал на някое от тях — за да установи съдържанието на разглежданото национално законодателство — значение, което то няма, предвид останалите доказателства, стига това да следва явно от материалите по делото⁴⁴. Тъй като в настоящия случай нито едно от тези твърдения не може да бъде прието, това оплакване следва да се отхвърли като неоснователно.

70. На трето място, що се отнася до неправилното тълкуване на понятието „специални права“ по смисъла на член 106 ДФЕС, достатъчно е да се посочи, че доводите относно предполагаемото предоставяне на привилегии на BBC и ITV не са изложени пред Общия съд и с тях се прави опит да се измени предметът на отнесения за разглеждане пред него спор. Така, след като искането на UEFA представлява ново основание, то трябва да се приеме за недопустимо в рамките на производството по обжалване⁴⁵.

71. Впрочем бих искал да отбележа, че за да поиска контрол на законосъобразността на националното законодателство с оглед на правото на Съюза, UEFA е трябвало да подаде жалба пред националния съд, който по този начин е могъл да сезира Съда с преюдициален въпрос.

72. С втората част от второто основание UEFA упреква Общия съд, че е нарушил други разпоредби от Договора за функционирането на ЕС. UEFA основава съображенията си на предпоставката, че член 106, параграф 1 ЕО се прилага в настоящия случай. Така Общият съд допуснал втора грешка при прилагане на правото, като не разгледал въпроса дали мерките на Обединеното кралство водят до поставяне на BBC и ITV в положение, което те самите не биха постигнали, без да нарушат конкурентното право на конкуренцията, или в положение, което им е позволило по-лесно да извършват нарушения на правото на конкуренцията.

73. Като се има предвид отговорът на първата част от настоящото основание, с който предлагам да се приеме, че Общият съд не е нарушил член 106 ДФЕС, разглеждането на втората част от настоящото основание е излишно.

74. При това положение предлагам на Съда да отхвърли второто основание в неговата цялост като частично неотнормено, частично недопустимо и частично необосновано.

В– По третото основание по дело C-201/11 P

75. С третото си основание UEFA упреква Общия съд, че е допуснал грешка при прилагане на правото с оглед на разпоредбите от Договора, свързани със свободното предоставяне на услуги и принципа на пропорционалност. UEFA счита, на първо място, че Общият съд изопачил неговото основание, което изобщо не се свеждало до довода, че взети сами по себе си, някои срещи от EURO не били събития от голямо значение.

76. Втората грешка в анализа на Общия съд била, че само поради факта, който UEFA отхвърля, че EURO може да се разглежда като едно-единствено събитие и в своята цялост е събитие от голямо значение за обществото, той презумирал, че целта за гарантиране на широк достъп на обществеността до излъчването на това събитие не може да се постигне по подходящ начин чрез по-малко обременително ограничение като списък, който съдържа само някои избрани срещи от EURO.

⁴⁴ — Вж. в този смисъл Решение по дело Edwin/CXВП, посочено по-горе.

⁴⁵ — Вж. Решение на Съда от 19 юли 2012 г. по дело Kaimeг и др./Комисия (C-264/11 P, точка 65 и цитираната съдебна практика).

77. Във всички случаи, дори да се предположи, че EURO може да се разглежда като едно-единствено събитие от голямо значение за обществото на Обединеното кралство, Комисията била длъжна да извърши задълбочена проверка на съвместимостта на съобщените мерки с разпоредбите на Договора, свързани със свободното движение на услуги и конкуренцията.

78. В самото начало с оглед на съображенията, изложени в точки 14-25 от настоящото заключение относно тълкуването на член 3а от изменената Директива 89/552, предлагам на Съда да приеме, че Общият съд с основание е постановил, че Комисията е изпълнила точно задължението си за контрол по отношение на Решение 2007/730. Освен това чрез самостоятелна преценка на фактическите и правни обстоятелства, без да дава повод за необоснованите оплаквания, изложени като основания на жалбата срещу неговото решение, Общият съд правилно е приложил съдебната практика, свързана с обосноваването на ограниченията на свободното предоставяне на услуги и действието на принципа на пропорционалност.

79. От друга страна, що се отнася до първото оплакване на UEFA, следва да се отбележи, че като отправя упрек за изопачаването на основанието, UEFA същевременно обобщава твърденията си, изложени в първоинстанционното производство, и представя становище във връзка с разрешението, което според него трябвало да възприеме Общият съд по отношение на дискриминационния и непропорционален характер на мерките на Обединеното кралство. Наистина UEFA критикува точка 150 от посоченото по-горе Решение по дело UEFA/Комисия, в която са възпроизведени много общо доводите на UEFA. При все това, тъй като то не доказва точно чрез кои логически разсъждения Общият съд е допуснал изопачаването, това обикновено твърдение е твърде общо и неточно, за да може да бъде предмет на правна преценка⁴⁶. Поради това, тъй като не са достатъчно подробни, тези доводи трябва да се отхвърлят като недопустими.

80. Що се отнася до второто оплакване от същото основание, посочено от UEFA, бих искал да отбележа, че доводите на UEFA почиват на неправилно тълкуване на посоченото по-горе Решение по дело UEFA/Комисия. Всъщност в точка 152 от споменатото решение, в която се прави изводът, въз основа на който е отхвърлено петото основание, изложено в първоинстанционното производство, Общият съд потвърждава, че EURO може с основание да се смята за едно-единствено събитие от голямо значение за обществото на Обединеното кралство. От прочита на съдебното решение обаче не следва каквото и да било основание за установяване на твърдяното от UEFA предположение, че Общият съд се произнесъл неправилно относно начина за постигане на целта на изменената Директива 89/552, която цел се състои в осигуряване на широк достъп на обществеността до телевизионно излъчване на такива събития. Впрочем, що се отнася до обхвата на проверката, която Комисията следва да осъществи съгласно член 3а от изменената Директива 89/552, поради доводите, изложени в точки 14-25 от настоящото заключение, критиките на UEFA в това отношение трябва да се приемат за неоснователни.

81. В рамките на третото оплакване от настоящото основание UEFA изтъква, че Комисията била длъжна да извърши задълбочена проверка на съвместимостта на съобщените мерки с разпоредбите на Договора, свързани със свободното движение на услуги и конкуренцията. Предвид посоченото по-горе тълкуване на член 3а от изменената Директива 89/552, което предлагам на Съда да приеме, твърденията на UEFA следва да се отхвърлят като необосновани.

82. Следователно третото основание трябва да се отхвърли изцяло като частично недопустимо и частично необосновано.

46 — Вж. в този смисъл Решение от 8 юли 1999 г. по дело Hercules Chemicals/Комисия (C-51/92 P, Recueil, стр. I-4235, точка 113).

Г– По четвъртото основание по дело C-201/11 P

83. С четвъртото си основание UEFA твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, от една страна, че сам по себе си фактът, че EURO може да се разглежда като едно-единствено събитие от голямо значение за обществото, е достатъчен, за да бъде нарушаването на правото на собственост на UEFA по отношение на всяка от различните срещи от EURO задължително пропорционално. Според UEFA обаче този извод бил неправилен. Всъщност реакцията на Обединеното кралство щяла да бъде пропорционална, ако то беше ограничило националния си списък до най-важните срещи от EURO. От друга страна, Общият съд допуснал по-съществена грешка, като не оценил обхвата на ограниченията, наложени на правото на собственост на UEFA, което му попречило да направи правилен анализ на въпроса дали предизвиканите от разглежданата мярка неблагоприятни последици са били непропорционални спрямо преследваните цели. Тези ограничения обаче имали голям обхват, тъй като на практика в резултат на наложените от Обединеното кралство мерки единственият начин за UEFA да получи и най-малка насрещна престация за правата си на телевизионно излъчване в Обединеното кралство бил да извърши публична продажба, в която щял да участва един-единствен потенциален купувач чрез съвместната обща оферта на BBC/ITV, което значително намалявало насрещната престация за посочените права.

84. Предвид изложението, съдържащо се, от една страна, в точки 28-32 във връзка с действието на принципа на пропорционалност, и от друга страна, в точки 33-44 от настоящото заключение във връзка с правото на собственост, предлагам четвъртото основание на UEFA да се отхвърли като необосновано.

Д– По петото основание по дело C-201/11 P

85. Петото основание на UEFA е изведено от липсата на мотиви. Всъщност в него се посочва, че мотивите на Решение 2007/730, които според Общия съд са достатъчни, са изключително ограничени в сравнение с изискваните от Комисията за решения от подобно естество. Така Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, като не призовал Комисията да спазва степента на мотивиране, която се изисква за всяко от четирите основания по същество, повдигнати в жалбата. Във връзка с това UEFA уточнява какви са грешките, които се отразяват на валидността на изложените от Комисията мотиви.

86. Според UEFA посоченото решение трябва да се отмени, първо, тъй като не съдържало достатъчно мотиви, що се отнася до квалифицирането на EURO като събитие от голямо значение за обществото. По-нататък, що се отнася до мотивите на Решение 2007/730 във връзка с конкуренцията, Общият съд не можел да приеме в точка 71 от решението си, че било достатъчно в Решение 2007/730 да се посочи, без да се указват мотиви в това отношение, че мерките на Обединеното кралство „позволяват действителна и възможна конкуренция за придобиване на правата за излъчване на тези събития“.

87. Освен това, колкото до мотивите, отнасящи се до свободното предоставяне на услуги, като се позовава на точка 70 от посоченото по-горе Решение по дело UEFA/Комисия, UEFA отбелязва, че Общият съд поверил на UEFA задачата за проверка на пропорционалността, като същевременно освободил от нея Комисията. От друга страна, Общият съд не трябвало да се основава на привилегированото положение, което се твърди, че UEFA извлича от качеството си на титуляр на правата, за да определи дали изложените от Комисията мотиви са достатъчни.

88. В самото начало следва да се отбележи, че изложените от UEFA критики в рамките на настоящото основание се отнасят главно до евентуалните пропуски при излагането на мотивите на Решение 2007/730, които се смесват с определени критики във връзка с посоченото по-горе Решение по дело UEFA/Комисия. Така доводите, изложени от UEFA в рамките на тази част от

петото основание във връзка с пропуските на Решение 2007/730, представляват искане за преразглеждане на представено пред Общия съд основание, което е извън компетентността на Съда. Следователно тези доводи трябва да се приемат за явно недопустими⁴⁷.

89. Освен това изложените от UEFA доводи срещу посоченото по-горе Решение по дело UEFA/Комисия явно не могат да поставят под въпрос анализа на Общия съд, който съответства на практиката на Съда относно задължението за мотивиране.

90. Всъщност съгласно тази практика изискваните от член 296, втора алинея ДФЕС мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която го издава, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол⁴⁸.

91. Предвид изложените в точки 14-27 от настоящото заключение доводи във връзка с ограничения характер на контрола, който Комисията осъществява върху решенията на държавите членки за съставяне на националните списъци, Общият съд не може да замести Комисията в това отношение. Поради това степента на неговия контрол също трябва да остане ограничена.

92. Така, що се отнася до мотивите на посоченото по-горе Решение по дело UEFA/Комисия във връзка с конкуренцията, в точки 71-73 от споменатото решение Общият съд ясно излага съображенията, поради които мотивите на Решение 2007/730, в което впрочем, обратно на твърденията на UEFA, се споменава съвместимостта от гледна точка на правото на конкуренцията, са достатъчни и позволяват, от една страна, на UEFA да разбере логическите доводи на Комисията, и от друга страна, на Общия съд ? да осъществи своя контрол в това отношение⁴⁹.

93. Що се отнася до мотивите на посоченото по-горе Решение по дело UEFA/Комисия във връзка със свободното предоставяне на услуги, следва да се отбележи, че в точка 70 от споменатото решение Общият съд действително приема, че с оглед на мотивите на Решение 2007/730 UEFA „има възможност да прецени дали са налице обстоятелства, които могат да [...] докажат, че включването на всички срещи от това първенство в списъка е евентуално непропорционално“. В това отношение е достатъчно да се посочи, че тази част от текста трябва да се разглежда в светлината на точка 62 от същото решение, в която Общият съд правилно цитира практиката на Съда относно обхвата на задължението за мотивиране, която има за цел да даде възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията на приетия акт. Така твърдението, че Общият съд наложил на UEFA задължение за проверка на пропорционалността, е неправилно и трябва да се отхвърли.

94. Накрая, що се отнася до недостатъчните мотиви във връзка с нарушаването на правото на собственост, бих искал да обърна внимание, че според мен Общият съд не само приема твърде лесно, че това право на UEFA е засегнато от Решение 2007/730, но и анализира съвместимостта на това ограничение с принципите на правото на Съюза, като отговаря на шестото основание, изложено в първоинстанционното производство. Предвид предлагания от мен отговор на четвъртото основание в жалбата на UEFA, разглеждането на това твърдение за нарушение е излишно.

47 — Решение от 12 септември 2006 г. по дело Reynolds Tobacco и др./Комисия (C-131/03 P, Recueil, стр. I-7795, точка 50 и цитираната съдебна практика).

48 — Решение на Съда от 20 януари 2011 г. по дело General Química и др./Комисия (C-90/09 P, Сборник, стр. I-1, точка 59 и цитираната съдебна практика).

49 — Бих искал да отбележа също, че направеното от UEFA позоваване на точка 71 от обжалваното съдебно решение е неправилно, тъй като в нея Общият съд цитира само съображение 20 от Решение 2007/730, без да обосновава съвместимостта на разглежданите мерки с правото на конкуренцията.

95. С оглед всички изложени по-горе съображения петото основание не може да се приеме.

V – Жалбите по дело C-204/11 P и по дело C-205/11 P

96. В подкрепа на жалбата си по дело C-204/11 P FIFA се позовава на три основания. В подкрепа на жалбата си по дело C-205/11 P FIFA излага четири основания. Бих искал да отбележа, че посочените от FIFA доводи в двете жалби се смесват и голяма част от изразените критики са много сходни. Поради това въпреки трудностите, които са налице при общ анализ на оплакванията, изложени срещу две отделни решения на Общия съд, смятам да разгледам едновременно твърденията, повдигнати по дела C-204/11 P и C-205/11 P.

A– По първото основание по дело C-204/11 P и по първото основание по дело C-205/11 P

97. Що се отнася, от една страна, до посоченото по-горе Решение по дело FIFA/Комисия (T-385/07), касаещо Решение 2007/479 за мерките, приети от Кралство Белгия, и от друга страна, до посоченото по-горе Решение по дело FIFA/Комисия (T-68/08), отнасящо се до Решение 2007/730 за мерките, приети от Обединеното кралство, FIFA изтъква, че мотивите на посочените съдебни решения по въпроса дали Световното първенство трябва да се счита за едно-единствено събитие от голямо значение за обществото са противоречиви, непоследователни и недостатъчни. Чрез различни констатации Общият съд първо представил непоследователни съображения относно действителния според него характер на Световното първенство. Освен това изглеждало, че Общият съд възприема непоследователни и несъвместими становища, от една страна, като твърдял, че като събитие Световното първенство има единен характер, и от друга страна, като изтъквал, че специфични елементи могат да покажат, че това не е така.

98. Освен това според FIFA, приемайки, че отправящата уведомлението държава членка не трябвало да представя конкретни съображения, за да включи в списъка си събития от Световното първенство в неговата цялост, Общият съд пречел на Комисията да извърши сериозна проверка и задълбочен преглед на съвместимостта на мерките, предмет на уведомление, с правото на Съюза, както се изисквало в Решение на Общия съд по дело Infront WM/Комисия⁵⁰.

99. Впрочем мотивите на Общия съд в посочените по-горе решения по дело FIFA/Комисия (T-387/07 и T-68/08) били равнозначни на незаконосъобразно обръщане на доказателствената тежест. Накрая, като излага съображения, които не се съдържат в Решения 2007/479 и 2007/730, Общият съд излязъл извън пределите на съдебния контрол.

100. В самото начало следва да се посочи, че с тези основания FIFA смесва, от една страна, проблемите относно обхвата на осъществявания от Комисията контрол върху националните списъци съгласно член 3а от изменената Директива 89/552 и обхвата на свързания с него правораздавателен контрол, и от друга страна, проблемите, отнасящи се до квалификацията на единния характер на Световното първенство като събитие от голямо значение за обществото на държава членка.

101. Що се отнася до първия аспект, бих искал да отбележа, че поради съображенията относно обхвата на правомощието на Комисията по член 3а от изменената Директива 89/552, изложени в точки 14-25 от настоящото заключение, следва да се приеме, че критиките на FIFA са необосновани.

⁵⁰ — Решение на Общия съд от 15 декември 2005 г. (T-33/01, Recueil, стр. II-5897).

102. Що се отнася до втория аспект, следва да се посочи, че с доводите си във връзка с липсата на единен характер на Световното първенство на FIFA и с интереса, който предизвикват срещите от това състезание, FIFA иска от Съда да провери извършената от Общия съд преценка на фактите. Освен в случай на изопачаване на представените пред Общия съд доказателства обаче, преценката на фактите не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Съда⁵¹. Следователно тези доводи трябва да се квалифицират като недопустими.

103. Във всички случаи следва да се приеме за неотнормо оплакването, основаващо се на твърдението за противоречиви мотиви, онагледено чрез различни цитати от посочените по-горе решения по дело FIFA/Комисия (T?385/07 и T?68/08), разглеждани извън техния контекст, тъй като в споменатите съдебни решения се излагат надлежно съображенията, поради които Общият съд приема, че Комисията е изпълнила точно задължението си за осъществяване на контрол съгласно член 3а от изменената Директива 89/552.

104. Предвид изложеното по-горе първото основание по дело C-204/11 P и първото основание по дело C-205/11 P следва да се отхвърлят като частично необосновани и частично недопустими.

Б– По второто основание по дело C-204/11 P и по третото основание по дело C-205/11 P

105. С второто основание по дело C-204/11 P и с третото основание по дело C-205/11 P FIFA упреква Общия съд, че неправилно приел представените от Комисията доказателства за достатъчни и съображенията ѝ за подходящи с оглед на обосноваване на констатацията, че Световното първенство в неговата цялост правилно се разглежда като събитие от голямо значение за обществото. В това отношение, първо, Общият съд не разгледал довода на FIFA относно вида и датата на данните, които Комисията трябвало да вземе предвид при приемането на Решения 2007/479 и 2007/730. Второ, Общият съд се основал на съображения, които не се съдържат в посочените решения. Трето, FIFA посочва, че Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, като отказал да придаде каквото и да било значение на практиката на другите държави членки да не включват срещите от Световното първенство, които „не са от първостепенно значение“, в националните си списъци.

106. Четвърто, Общият съд допуснал грешки при тълкуването на критериите, въз основа на които се установява голямото значение на Световното първенство за обществото.

107. Най-напред, според FIFA Общият съд неправилно одобрил констатацията на Комисията, че цялото Световно първенство отговаря на критерия за неговия „особен отзвук“ в Белгия и в Обединеното кралство, като приел, че Комисията достатъчно и точно е мотивирала тази констатация. Освен това, що се отнася до втория критерий, посочен в съображение 16 от Решение 2007/479 и в съображение 18 от Решение 2007/730, Общият съд изложил мотиви, които не били представени от Комисията, за да подкрепи становището си, че Световното първенство в неговата цялост винаги е било предавано по безплатните телевизионни канали. Накрая, Общият съд допуснал грешка, като приел констатацията на Комисията, че изискването на критерия, отнасящ се до голям брой телевизионни зрители, привлечени от срещите от Световното първенство, които „не са от първостепенно значение“, е изпълнено, и като приел, че Комисията е мотивирала в достатъчна степен констатацията си.

⁵¹ — Решение по дело Alliance One International и Standard Commercial Tobacco/Комисия, посочено по-горе (точка 85 и цитираната съдебна практика).

108. Първо, що се отнася до оплакването, основано на твърдението за липса на мотиви, следва да се отбележи, че липсата на указание относно естеството на данните, послужили при приемането на Решение 2007/479, е посочена от FIFA в рамките на нейното шесто основание в първоинстанционното производство по посоченото по-горе дело FIFA/Комисия (T?385/07), изведено от липса на мотиви на споменатото решение. Наистина, в посоченото по-горе Решение по дело FIFA/Комисия (T?385/07) Общият съд не дава конкретен отговор за данните, които Комисията трябвало да вземе предвид. Той обаче не е бил длъжен да го направи, тъй като излага надлежно мотивите си и се основава на съображенията, съдържащи се в точки 68?74 от споменатото съдебно решение, за да даде изчерпателен отговор на повдигнатото пред него основание. Следователно това първо оплакване е необосновано.

109. Що се отнася до посоченото по-горе Решение по дело FIFA/Комисия (T?68/08), в рамките на първото основание, повдигнато в първоинстанционното производство, FIFA изтъква, че при приемането на Решение 2007/730 Комисията трябвало да вземе предвид всички обстоятелства, като например по-специално цифровите данни за аудиторията на Световното първенство за периода 1998?2002 г. и за 2006 г., както и съдържанието на кореспонденцията между Комисията и органите на Обединеното кралство за периода от август 2006 г. до февруари 2007 г. В това отношение бих искал да обърна внимание, че след като в точки 67?72 от посоченото по-горе Решение по дело FIFA/Комисия (T-68/08) разглежда въпроса за мотивите на Решение 2007/730 в светлината на правилното тълкуване на член 3а от изменената Директива 89/552, в точки 74 и 75 от споменатото съдебно решение Общият съд отговаря на тези твърдения. В това отношение той с основание заключава, че мотивите на Решение 2007/730 са достатъчни, като приема, че Комисията не може да бъде упреквана, че не е изложила повече доказателства, в това число и такива, които не са съществували към момента на съставяне на националния списък. Следователно това оплакване трябва да се отхвърли като необосновано.

110. Що се отнася до второто оплакване, следва да се посочи, че след като с основание тълкува съображение 18 от Директива 97/36, в точка 71 от посоченото по-горе Решение по дело FIFA/Комисия (T?385/07) Общият съд излага надлежно, с оглед на съдебната практика относно задължението за мотивиране, доводите, поради които FIFA трябвало да бъде в състояние да установи мотивите, въз основа на които Комисията решава да утвърди включването на всички срещи от Световното първенство в националния списък на Кралство Белгия. По този начин Общият съд изпълнява точно задължението си за осъществяване на правораздавателен контрол и задължението си за мотивиране. По същия начин с оглед на тълкуването на съображение 18 от Директива 97/36 Общият съд изпълнява задължението си за контрол и за мотивиране в точки 69?72 от посоченото по-горе Решение по дело FIFA/Комисия (T?68/08). Следователно това оплакване трябва да се отхвърли като необосновано.

111. Що се отнася до третото оплакване, важно е да се отбележи, от една страна, че тъй като в първоинстанционното производство по посоченото по-горе Решение по дело FIFA/Комисия (T?385/07) тя не повдига подробно и обхващайки в точно твърдение за нарушение проблемите за сравнимостта на практиките на държавите членки с оглед на анализа на законосъобразността на решенията, приети на основание член 3а от изменената Директива 89/552, FIFA не може валидно да се позове на допусната в това отношение грешка на Общия съд. От друга страна, бих искал да отбележа, че в точка 133 от посоченото по-горе Решение по дело FIFA/Комисия (T-68/08) Общият съд отговаря изчерпателно на довода на FIFA относно факта, че Комисията не взела предвид обстоятелството, че другите държави членки са включили в националните списъци главно срещи от Световното първенство „от първостепенно значение“. Във всички случаи предвид предоставената на държавите членки значителна свобода на действие при съставянето на националните списъци доводите, изведени от сравнимостта на практиките на другите държави членки, следва да се отхвърлят. Следователно това оплакване е необосновано.

112. Колкото до четвъртото оплакване, което се отнася до тълкуването от Общия съд на критерия за особен отзвук, на проблемите за телевизионното излъчване, както и на анализа на критерия за голям брой телевизионни зрители, привлечени от срещите, които „не са от първостепенно значение“, важно е да се отбележи, че с основаниято си FIFA критикува частта от мотивите на обжалваните съдебни решения, които ми се струва, че Общият съд представя от съображения за изчерпателност. Всъщност, за да отхвърли основаниято, изведено от нарушението на член 3а, параграф 1 от изменената Директива 89/552, Общият съд се основава на съображения, изложени главно в точки 94-100 и 117-119 от посоченото по-горе Решение по дело FIFA/Комисия (Т-385/07), и на съображения, изложени в точки 112-118 от посоченото по-горе Решение по дело FIFA/Комисия (Т-68/08). Следователно споменатите оплаквания на FIFA трябва да се отхвърлят като неотнормими или във всеки случай като недопустими, тъй като се отнасят до фактически обстоятелства, които са разгледани от Общия съд и за които FIFA не е доказала, че са изопачени.

113. Предвид всичко изложено по-горе второто основание по дело C-204/11 P и третото основание по дело C-205/11 P следва да се отхвърлят като частично необосновани, частично недопустими и частично неотнормими.

В— По първата и втората част от третото основание по дело C-204/11 P и по първата и третата част от четвъртото основание по дело C-205/11 P

114. С първата част от третото основание по дело C-204/11 P и с първата част от четвъртото основание по дело C-205/11 P FIFA най-напред упреква Общия съд, че е допуснал грешка при разглеждането на пропорционалността на ограниченията на свободното предоставяне на услуги и на правото на установяване, до които водят съответните национални мерки. Всъщност FIFA изтъква, че Комисията, а не Общият съд, е трябвало да разгледа тези ограничения.

115. По-нататък, Общият съд допуснал грешка, като заключил, че целта да се осигури широк достъп на обществеността до излъчваните по телевизията събития от голямо значение за обществото и правото на информация обосновават ограниченията, които предполагат Решения 2007/479 и 2007/730. Широкият достъп на обществеността не бил неограничен достъп. Впрочем Комисията не можела да извърши ограничена проверка на съвместимостта с правото на Съюза на мерките, предмет на уведомление. Общият съд трябвало да приеме, че тя е длъжна да извърши „сериозна“ проверка и задълбочен преглед в съответствие с изискването, поставено в посоченото по-горе негово Решение по дело Infront WM/Комисия.

116. Накрая, Общият съд неправилно установил, че Комисията е мотивирала в достатъчна степен извода си във връзка с пропорционалността на ограниченията на свободното предоставяне на услуги.

117. С втората част от третото основание по дело C-204/11 P и с втората част от четвъртото основание по дело C-205/11 P FIFA твърди, че Общият съд е трябвало да стигне до извода, че като не е взела предвид ограниченията на правото на собственост, до които водят Решения 2007/479 и 2007/730, Комисията е нарушила член 3а, параграф 2 от изменената Директива 89/552, както и Договора. Освен това Общият съд допуснал грешка, като приел, че ограниченията на правото на собственост на FIFA са пропорционални спрямо постигането на преследваната цел.

118. С третата част от четвъртото основание по дело C-205/11 P FIFA упреква Общия съд, че е допуснал грешки при прилагане на правото във връзка с анализа на правилата на конкуренцията. От една страна, Общият съд допуснал грешка, като приел, че Комисията не е трябвало да извършва по-задълбочен анализ от този, който е извършила. От друга страна, FIFA

упреква Общия съд за констатацията му, че мерките, предмет на уведомление от страна на Обединеното кралство, не предоставят на BBC и на ITV специални права по смисъла на член 106, параграф 1 ДФЕС. Тази констатация се основавала на изцяло формални и теоретични съображения.

119. Първо, бих искал да посоча, че повечето от твърденията, изложени в рамките на настоящите оплаквания, могат да се отхвърлят като необосновани с оглед на ясно формулираните в точки 14?25 от настоящото заключение съображения относно тълкуването на член 3а от изменената Директива 89/552.

120. Възщност в посочените по-горе Решение по дело FIFA/Комисия (Т-385/07) и Решение по дело FIFA/Комисия (Т-68/08) Общият съд правилно прилага член 3а от изменената Директива 89/552, като приема, че държавите членки се ползват от значителна свобода на действие при съставянето на националните списъци, поради което степента на контрол, който следва да осъществява Комисията съгласно член 3а от изменената Директива 89/552, е ограничена. Въз основа на тази констатация той обосновава надлежно произтичащите от нея правни изводи, по-специално в точки 52, 73, 74, 114 и 115 от посоченото по-горе Решение по дело FIFA/Комисия (Т-385/07) и в точки 48, 71?76 и 112 от посоченото по-горе Решение по дело FIFA/Комисия (Т-68/08).

121. Освен това предвид изложените в точки 26 и 27 от настоящото заключение доводи във връзка с ограничения контрол, който Общият съд осъществява върху решенията на Комисията по член 3а от изменената Директива 89/552, Общият съд не може да замести Комисията в това отношение. Поради това степента на неговия контрол също трябва да остане ограничена.

122. Второ, по отношение на пропорционалността на националните списъци от страна на Комисията следва да се признае, че на пръв поглед мотивите на Решения 2007/730 и 2007/479 могат да изглеждат повърхностни. При все това в светлината на точки 28?32 от настоящото заключение, тъй като претеглянето на интересите, които могат да се вземат предвид, за да се приложи принципът на пропорционалност спрямо дерогациите от основните свободи, вече е извършено от законодателя на Съюза, задачата на Комисията трябва да се разглежда като субсидиарна и задължително ограничена предвид ограничения обхват на контрола по член 3а от изменената Директива 89/552.

123. Като цяло считам, че мотивите на решенията, приети на основание член 3а от изменената Директива 89/552, трябва да се тълкуват общо, за да не се стигне до отделни такива актове за всяко едно от събитията, които заинтересована държава членка счита, че са от голямо значение за обществото. В този смисъл Комисията може да променя преценката си, като излага различни по степента си на интензивност мотиви в зависимост от съответните събития. Например, що се отнася до събитията, посочени в съображение 18 от Директива 97/36, мотивите могат да бъдат лаконични, без риск от автоматизъм, като същевременно се спазва принципът на добра администрация. Що се отнася до други конкретни събития, Комисията може да се постарее да представи повече данни, като същевременно спазва ограниченията, определени в изменената Директива 89/552. Накрая, мотивите на решението на Комисията трябва като цяло да бъдат достатъчни, така че Общият съд да може да осъществи съдебен контрол, който също трябва да остане ограничен.

124. Предвид изложеното по-горе Общият съд с основание потвърждава валидността, от една страна, на Решение 2007/479 в точки 117?119 от посоченото по-горе Решение по дело FIFA/Комисия (Т-385/07), и от друга страна, на Решение 2007/730 в точки 160?164 от посоченото по-горе Решение по дело FIFA/Комисия (Т-68/08).

125. Трето, що се отнася до нарушаването на правото на собственост, с оглед на съдържащите се в точки 33-44 от настоящото заключение съображения във връзка с правото на собственост предлагам това оплакване да се отхвърли като необосновано.

126. Що се отнася до третата част от четвъртото основание по дело C-205/11 P, достатъчно е да се посочи, че с оглед на свободата на действие, с която разполага Комисията съгласно член 3а от изменената Директива 89/552, в точка 173 от посоченото по-горе Решение по дело FIFA/Комисия (Т-68/08) Общият съд с основание приема, че тя не е трябвало да извършва по-задълбочен анализ. На второ място, чрез самостоятелна преценка на фактическите обстоятелства в светлината на изменената Директива 89/552 Общият съд е могъл да приеме, че в настоящия случай не са налице проблемите относно предоставянето на специални права.

127. Предвид всичко изложено по-горе предлагам първата и втората част от третото основание по дело C-204/11 P и първата и втората част от четвъртото основание по дело C-205/11 P да се отхвърлят като необосновани.

Г– По второто основание по дело C-205/11 P

128. С това основание FIFA твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е утвърдил констатацията на Комисията, че включването на срещите от Световното първенство, които „не са от първостепенно значение“, в националния списък на Обединеното кралство е извършено съгласно ясна и прозрачна процедура. FIFA твърди по-специално че за разлика от приетото от Общия съд, поради факта че определени власти или консултативни органи в рамките на своите правомощия са предложили на министъра на културата, медиите и спорта на Обединеното кралство включване в списъка само на срещите „от първостепенно значение“, възниквало задължение за Комисията да обясни защо министърът не е допуснал грешка, като е приел различно становище. FIFA добавя, че Общият съд неправилно приел, че Комисията има право да вземе предвид обстоятелства, настъпили след съставянето на националния списък, предмет на уведомление.

129. В това отношение бих искал да отбележа, че доводите относно нарушаването на условията за яснота и прозрачност в хода на процедурата за съставяне на националния списък на Обединеното кралство са изложени от FIFA в рамките на второто основание в първоинстанционното производство. В отговор на твърденията относно евентуална грешка в преценката на Комисията, след като в точки 84-89 от посоченото по-горе Решение по дело FIFA/Комисия (Т-68/08) правилно тълкува член 3а от изменената Директива 89/552, в точка 96 от споменатото съдебно решение Общият съд с основание отхвърля претенциите на FIFA. Всъщност бих искал да посоча, че член 3а от изменената Директива 89/552 не установява каквото и да било задължение за консултиране за националните власти или евентуално за Комисията. Така последните не са обвързани от становищата, изразени при съставянето на националния списък, и не са длъжни да отговорят поотделно на всеки един от отправените им коментари. Следователно това оплакване е необосновано.

VI – Заключение

130. В заключение предлагам на Съда да се произнесе, както следва:

- „1) Отхвърля жалбата по дело C-201/11 P. Съгласно член 138 от Процедурния правилник на Съда осъжда UEFA да понесе, наред с направените от него съдебни разноски, и съдебните разноски, направени от Европейската комисия във връзка с настоящото производство по обжалване.

- 2) Отхвърля жалбата по дело C-204/11 P. Съгласно член 138 от Процедурния правилник на Съда осъжда FIFA да понесе, наред с направените от нея съдебни разноси, и съдебните разноси, направени от Европейската комисия във връзка с настоящото производство по обжалване.
- 3) Отхвърля жалбата по дело C-205/11 P. Съгласно член 138 от Процедурния правилник на Съда осъжда FIFA да понесе, наред с направените от нея съдебни разноси, и съдебните разноси, направени от от Европейската комисия във връзка с настоящото производство по обжалване.
- 4) Обединеното кралство и Кралство Белгия понасят направените от тях съдебни разноси съгласно член 140 от Процедурния правилник на Съда“.